

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารังนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมเป็นหมวดหมู่ ตามลำดับต่อไปนี้คือ

1. ความเป็นมาและหลักวิธีโคลช
2. ชนิดและรูปแบบของแบบทดสอบโคลช
3. การสร้างและการใช้แบบทดสอบโคลช
4. การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบโคลช
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วิธีโคลชพัฒนาความสามารถในการอ่าน

ความเป็นมาและหลักวิธีโคลช

วิธีโคลชเริ่มใช้ครั้งแรกโดย วิลสัน เทเลอร์ (Taylor, 1953) เพื่อประเมินประสิทธิภาพของการสื่อสารซึ่งจะเป็นในรูปเสียงหรือสิ่งตีพิมพ์ก็ได้ วิลสันอธิบายว่าการสื่อสารใด ๆ จะต้องมีผู้ส่ง (source) และผู้รับ (receiver) เสมอ ดังนั้นผู้ส่งอาจเป็นผู้พูดหรือผู้เขียน และผู้รับคือคนฟังหรือผู้อ่าน การใช้วิธีโคลชประเมินการสื่อสารนั้น เทเลอร์กำหนดให้คำในภาษา (word) เป็นหน่วยวัด (unit of analysis) และการสร้างวิธีโคลชก็คือ การสุ่มตัดคำในตอนต่าง ๆ ของข้อความออก โดยถือว่าลักษณะของคำทุกชนิดจะเป็นนาม สรรพนาม คุณสรรพ กริยา หรือวิเศษณ์ ล้วนมีโอกาสเท่ากันในการถูกตัดออกจากข้อความใด ๆ ทั้งนี้เป็นการอนุมานว่าหน่วยคำเหล่านี้เป็นส่วนประกอบของหน่วยใหญ่ ๆ คือประโยคที่ใช้ในการสื่อความหมาย ในการใช้วิธีโคลชนั้นก็คือ ให้ผู้รับสื่อเติมคำที่ช่องว่างแทนที่ของแต่ละคำที่ขาดหายไป ประสิทธิภาพของการสื่อสารจะประเมินได้จากหน่วยคำที่เดิมนั้นว่ามีจำนวนถูกหรือใกล้คำเดิมมากน้อยเพียงไร

การวิจัยเกี่ยวกับวิธีโคลงต่อมาได้พบว่าวิธีการนี้ไม่เพียงแต่จะใช้ได้ผลในการศึกษาเรื่อง การสื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีการที่น่าสนใจยิ่งที่ใช้ได้ผลกับการวิจัยเรื่องอื่น ๆ อีกมากมาย เช่น การศึกษาทางภาษา การประเมินระดับยากง่ายของหนังสือ การสร้างแบบทดสอบ การ วิจัยผู้ป่วยในคลินิก และโดยเฉพาะการศึกษาในเรื่องการอ่านเป็นต้น

วิธีโคลงอาศัยการอธิบายจาก 3 หลักการ คือ

1. จิตวิทยาเกสตัลท์ (Gestalt psychology) อธิบายถึงความสามารถ ของมนุษย์ต่อการรับรู้ที่คุ้นเคยแต่ยังไม่สมบูรณ์ได้ โดยใช้ ضمโนภาพเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ขึ้น เช่น มองเห็นส่วนของวงกลมเป็นวงกลมที่สมบูรณ์ได้ ในทางภาษาก็เช่นกัน มนุษย์มีแนวโน้มที่จะ เติมข้อความที่คุ้นเคยหรือคำที่ขาดหายไปนั้นให้สมบูรณ์ได้ เช่น เราฟังข่าวทุกเช้าแต่วันนั้นเกิดมีคลื่น เสียรบกวนทำให้บางคำขาดหายไป เราได้ยินแต่เพียงบางส่วนของประโยคเราก็พอจะคาดได้ว่า ข้อความโดยสมบูรณ์นั้นว่าอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เนื่องจากว่าแม้มีบางส่วนของข้อความขาดหายไป แต่ เพราะความเคยชินที่ได้ยินบ่อย ๆ เราจึงเติมคำที่ขาดหายไปได้ ข้อความที่เป็นตัวหนังสือหรือสิ่ง ตีพิมพ์ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราเห็นแต่ป้ายซึ่งมีข้อความเหลือเพียงบางส่วนเราก็อาจเดาข้อความที่ สมบูรณ์ได้อย่างถูกต้องโดยไม่ต้องหยุดคิดนาน การเติมคำในวิธีโคลงอาศัยหลักปิดช่องโหว่ของ Closure นี้ควย กล่าวคือ เราจะคิดทายหรือสรรหาคำที่เหมาะสมเติมลงในช่องว่างโดยให้ สัมพันธ์กับข้อความที่อยู่ใกล้สองข้างกันและฟังดูสละสลวยได้ความ

2. ทฤษฎีการรับข่าวสาร (Information Theory) อธิบายได้ว่า คำที่ ขาดหายไปนั้นถ้าเป็นคำที่ให้ข้อมูล (information) มาก การสรรหาคำมาเติมจะทำให้ได้ ยากเพราะมีคำให้เลือกมาก เช่น

"ฉันออกไปซื้อ.....ที่ตลาด" คำที่จะนำมาเติมในช่องว่างนี้มีมากมาย เติมแล้ว อ่านได้ความดี เช่น ขนม ของขวัญ ดอกไม้ เสื้อผ้า ฯลฯ ส่วนคำใดที่ให้ข้อมูล (Informa- tion) ใ้คน้อย ข้อความประกอบเป็นเชิงบังคับหรือมีส่วนบอกล่วงหน้าว่าคำที่ตามมาควรเป็น คำอะไร หรือคำชนิดใด การหาคำมาเติมย่อมทำได้ง่ายขึ้น เช่น

"ท่านกำลัง.....ชาวจาก.....ที่กรุงเทพฯ" สามารถทำนายคำว่า "ฟัง" และ "วิทย์" ได้ง่ายกว่าในตัวอย่างแรก เพราะข้อความที่มีอยู่ช่วยบอกหรือเป็นเชิงบังคับในตัวว่าควรจะเป็นคำอะไรที่เติมลงไป กล่าวคือ คำ "กำลัง" จะทำให้ผู้อ่านทราบว่าคำต่อไปต้องเป็นคำกริยา และคำ "ท่าน" กับ "ชาว" ที่มาข้างหน้าและหลัง "กำลัง" จะเป็นตัวบังคับให้คำกริยาที่ตามมาเติมนั้นต้องเป็นคำว่า "ฟัง" เป็นต้น

3. สมมติฐานการสื่อสารเกี่ยวกับการเลือกใช้คำตามลำดับชั้นของการตอบสนอง (Mediation hypothesis : response hierarchy) อธิบายได้ว่าการเลือกคำจะขึ้นอยู่กับความรู้ของแต่ละคนที่มีต่อคำนั้น ๆ ในหลักการทางไวยากรณ์ แบบแผนการใช้ที่เกิดจากความเคยชิน หรือประสบการณ์ที่ผ่านมาในการใช้คำนั้น ๆ กับเนื้อหาที่อ่านดังตัวอย่างจากประโยค

"ทุกเช้าฉันได้ยิน.....ทำให้ต้องรีบลุกขึ้นจากเตียงนอน" คำที่จะนำมาเติมเราทราบว่าต้องเป็นเสียงอะไรสักอย่างซึ่งอาจเป็นเสียง "โก๋ขัน" "นกร้อง" "รถวิ่ง" "ระฆัง" "แตรรถ" หรือเสียงนาฬิกาปลุกก็ได้ การเลือกคำใดคำหนึ่งจากคำที่จะมาเติมได้ก็ขึ้นอยู่กับความรู้ความเคยชิน และประสบการณ์ของผู้คนที่มีความรู้เหล่านั้น (จันทอร์ บุรณมรรพท 2515 หน้า 14-17)

จากการอธิบายวิธีโคลงตามหลักการทั้ง 3 หลักการ พอสรุปได้ว่าวิธีโคลงเป็นความสามารถของมนุษย์ในการใช้มโนภาพเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ขึ้น ซึ่งการจะเติมส่วนที่ขาดหายไปได้นั้นขึ้นอยู่กับข้อมูล (information) ที่ได้รับ และความรู้ของแต่ละคนหรือประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้คนด้วย

ชนิดและรูปแบบของแบบทดสอบโคลง

ออลเลอร์ (Oller, 1979 : 345-346) ได้สรุปชนิดต่าง ๆ ของแบบทดสอบโคลงออกเป็น 3 แบบ คือ

1. แบบกำหนดสัดส่วนตายตัว (Fixed-ratio method) แบบนี้เป็นแบบที่ใช้กันแพร่หลายที่สุด และใช้ในการวิจัยมากที่สุดด้วย สร้างโดยตัดคำในข้อความทุก ๆ คำที่ n เช่นทุก ๆ คำที่ 5 อัตราส่วนก็เป็น 1 : 5 เป็นต้น

2. แบบไม่กำหนดสัดส่วนตายตัว (Variable-ratio method) แทนที่จะตัดคำเป็นสัดส่วนตายตัวเหมือนแบบแรก แบบนี้กลับใช้วิธีการเลือกตัดคำเฉพาะที่ต้องการจะวัด เช่น ตัดเฉพาะคำที่มีความหมายในตัวเอง ซึ่งได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ เป็นต้น หรืออีกวิธีหนึ่งอาจจะเว้นเฉพาะคำที่ทำหน้าที่ความหลักไวยากรณ์ (Function words) เช่น คำบุพบท คำสันธาน คำนำหน้านาม ฯลฯ

3. แบบผสม แบบนี้อาจจะใช้วิธีการจากแบบที่ 1 ควบคู่กันไปกับวิจารณ์ของผู้ออกข้อสอบว่าที่ใดสมควรจะตัดออก แบบนี้มักใช้ในการสอนในชั้นเรียนทั่วไป แทนที่จะใช้วิธีนั้นแล้วตัดคำที่อยู่ในลำดับที่ตายตัว ก็ใช้วิธีการนี้เพียงเป็นแนวทางในการตัดคำเท่านั้น แต่อย่าบังเอิญตัดไปตรงกับคำที่ยากเกินไปสำหรับผู้สอบ เช่น คำเฉพาะ (Proper nouns) วันที่ (Dates) หรือคำอื่น ๆ ก็ข้ามไปเลย

วาเลต (Valette, 1977 : 212-215) กล่าวว่า แบบทดสอบโคลซ แมงออกเป็น 3 แบบ คือ

1. แบบเว้นที่ว่างในบทความให้ผู้อ่านหาคำมาเติมเอง ซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบมาตรฐานดั้งเดิม (Cloze Test-Standard Format)

2. แบบกำหนดคำให้ 2 คำ ในช่องที่เว้น ให้ผู้อ่านวงล้อมรอบคำที่จะทำให้บทความมีความหมายที่ดีที่สุด (Cloze Test-Reading-Input Format)

3. แบบกำหนดคำในช่องว่าง ชุดหนึ่งประมาณ 3-7 คำ ให้ผู้อ่านเลือกตอบคำที่จะทำให้ข้อความชัดเจนที่สุด (Cloze Test-Multiple-Choice Format)

การสร้างและการใช้แบบทดสอบโคลซ

อ้อยทิพย์ กรมมุล (2524 หน้า 73-75) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแบบทดสอบโคลซไว้ ดังนี้คือ

1. เลือกบทความที่มีคำประมาณ 250-375 คำ ชนิดและลักษณะของบทความที่เลือกขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการทดสอบและเนื้อหาวิชาที่จะทดสอบอะไร วิธีการโคลซใช้ได้กับบทความทุกชนิด สมมติว่าผู้เขียนข้อทดสอบต้องการวัดความสามารถในการอ่านในหนังสือของผู้เรียน ก็เพียงแต่เลือกบทความที่คิดว่าเหมาะสมและสร้างข้อทดสอบที่ดีจากหนังสือเล่มนี้ ลักษณะของบทความต้องมีลักษณะแบบมีความสมบูรณ์ชัดเจนในตัวเอง (Self-Contained) และบทความต้องมีความยาวพอที่จะใช้ตัดคำใดตามจุดประสงค์ของผู้ทดสอบว่าจะวัดอะไร จะตัดคำเท่าไร (แต่ไม่ควรเกิน 50 คำ) บทความที่เลือกควรมีเนื้อหาเป็นกลาง ไม่เน้นเนื้อหาเฉพาะเจาะจงในสาขาวิชาใด ๆ เกินไป เนื่องจากผู้ทำจะไม่ได้รับความยุติธรรม เพราะพื้นฐานและความรู้ของแต่ละคนในสาขาวิชาต่าง ๆ ไม่เท่ากัน การใช้ข้อทดสอบแบบโคลซที่เน้นเนื้อหาเฉพาะสาขาวิชาจะใช้ได้ก็ต่อเมื่อใช้ทดสอบผู้ทำที่มีประสบการณ์ในสาขาวิชานั้น ๆ เท่ากัน เช่น ทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องสรีระทางร่างกายกับนิสิตแพทย์เป็นต้น ข้อควรระวังในการเลือกบทความ คือไม่ควรเลือกในเรื่องที่คลุมเครือหรือดึงความสนใจของผู้ทำออกจากเรื่องที่จะทดสอบหรือเรื่องที่มีข้อขัดแย้งหรือเนื้อหาที่ผู้ทำอาจจะไม่เห็นด้วยเป็นอย่างมาก เช่น ค้านการเมือง อีกประการคือ บทความที่นำมาทำแบบทดสอบโคลซไม่ควรประกอบด้วยเนื้อหาที่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไปแล้ว คือถึงไม่อ่านให้จบก็สามารถตอบได้
2. เมื่อเลือกบทความได้แล้ว ให้นำจำนวนคำทั้งหมดแล้วหารด้วยจำนวนคำที่คิดว่าจะตัดคำในบทความ 40 คำ หารด้วย 40 ได้เท่าไรให้ถือเอาจำนวนคำที่ได้มาเป็นหลักในการตัดคำ (deletion) เช่น คำในบทความมีทั้งหมด 320 คำ หารด้วย 40 ได้ผลลัพธ์เท่ากับ 8 เพราะฉะนั้นให้ตัดคำออกทุก ๆ คำที่ 8 หรือถ้ามีความยาวประมาณ 280 คำ คำก็ต้องตัดทุกคำที่ 7 เป็นต้น ช่องว่างที่เว้นสำหรับคำที่ถูกตัดควรมีความยาวที่เท่ากัน (uniform length) โดยทั่วไปแล้วประโยคแรกหรือ 2-3 ประโยคแรก และประโยคสุดท้ายของบทความจะไม่มีการตัดคำ เพื่อให้ผู้อ่านมีโอกาสที่จะคุ้นเคยกับเรื่องที่จะดำเนินต่อไป การทำแบบทดสอบโคลซ ผู้สอน

ควรจะบอกผู้เรียนว่าควรอ่านเรื่องทั้งหมดก่อน เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับบทความ และรู้ความหมายของเรื่องก่อนที่จะเติมคำ

ส่วนวิธีการใช้โคลงั้น คำสั่งที่ใช้ในแบบทดสอบโคลงต้องชัดเจนและสื่อความหมายได้ดี และจะต้องเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนอีกด้วย ถ้าเป็นผู้เรียนระดับต้น ๆ ก็อาจจะใช้วิธีอ่านให้ฟัง เน้นถึงวิธีที่ทำหรือเขียนตัวอย่างลงบนกระดานด้วย สมมติว่าจะใช้แบบทดสอบโคลงทดสอบเด็กไทยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในเรื่องหนึ่ง คำสั่งอาจจะเป็นภาษาไทยก็ได้ เพื่อให้ผู้ทำเกิดความเข้าใจมากที่สุดว่าจะต้องทำอะไรอีกทั้งควรสนับสนุนให้ผู้ทำใช้วิธีการเดาโดยดูความหมายจากคำใกล้เคียงประกอบเมื่อคิดไม่ออก นอกจากนี้ควรเติมให้ครบทุกช่องด้วย

การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบโคลง

ออลเลอร์ (Oller, 1979 : 367-375) ได้สรุปวิธีการตรวจให้คะแนนสำหรับแบบทดสอบโคลงไว้ดังนี้

1. ให้คะแนนเฉพาะคำตอบที่ถูกต้องตรงกับต้นฉบับ (The exact word method) วิธีนี้เป็นวิธีที่เทเลอร์ (Tayler) ใช้โดยให้เหตุผลว่า ความสามารถของผู้อ่านในการที่จะเติมคำที่ตรงกับผู้ออกข้อสอบต้องการจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับของความสัมพันธ์ระหว่างระบบภาษาของผู้สร้างแบบทดสอบและของผู้อ่าน

2. ให้คะแนนคำที่มีความเหมาะสมหรือใกล้เคียง (Contextual appropriateness) ด้วย วิธีนี้อุโลมให้ผู้ตรวจให้คะแนนแก่คำซึ่งสามารถเติมในช่องที่เว้นไว้ได้อย่างเหมาะสม คือเหมาะสมทั้งทางหลักไวยากรณ์และความหมาย แม้ไม่ตรงกับคำที่ผู้ออกข้อสอบระบุไว้ การที่จะพิจารณาว่าคำนั้น ๆ จะเหมาะสมหรือไม่นั้น ให้ทำดังนี้คือ เมื่อเห็นว่าคำนั้นไม่ใช่คำที่ถูกต้องตามต้นฉบับ (Exact word) ให้ดูว่าไปกันได้กับคำข้างเคียงหรือทำให้ใจความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากน้อยเพียงไร ถ้าไม่มีปัญหา ก็ให้ถือว่าคำนั้นถูกต้องสมควรให้คะแนน

3. การให้น้ำหนักแก่ระดับความเหมาะสม (Weighting degrees of appropriateness) ในกรณีที่คำตอบที่รู้สึกว่าจะมีความเหมาะสมกว่าคำตอบอื่น ๆ มีวิธีการที่จะพิจารณาอยู่ 2 วิธี คือ วิธีแรกให้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างชนิดของความคิดที่มีต่อความสัมพันธ์ทางคำภาษาในข้อความที่ให้ ส่วนวิธีหลังให้เปรียบเทียบกับคำตอบข้อเดียวกันของผู้สอบที่เป็นเจ้าของภาษา (Native Speakers)

อลเลอร์ (Oller, 1979) ได้ให้ความเห็นว่าการตรวจให้คะแนนแบบที่ให้คะแนนกับคำตอบที่มีความเหมาะสม (Contextual appropriateness) เหมาะสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ซึ่งตรงกับงานวิจัยของแอนเดอร์สัน (Anderson, 1979) ที่กล่าวว่าวิธีการตรวจแบบให้คะแนนคำตอบที่มีความเหมาะสมทุกคำตอบเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา และจากผลการวิจัยของ สุทธิ ประเสริฐสรุทธ์ (2523) ได้ศึกษาถึงวิธีการตรวจคะแนนแบบทดสอบโคลซท์ที่เหมาะสมกับนักเรียนไทย พบว่าวิธีการตรวจให้คะแนนที่เหมาะสมในการวัดความเข้าใจการอ่านคือ การตรวจให้คะแนนทั้งคำตอบที่ตรงกับคำเดิม (exact word) และคำตอบที่มีความเหมาะสม (contextual appropriateness) โดยไม่จำเป็นต้องเคร่งครัดต่อกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เช่น พจน์ หรือ กาล เป็นต้น ซึ่งผลจากการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เป็นแนวทางในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบโคลซท์ทั้ง 4 ชนิดด้วยกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วิธีโคลซท์พัฒนาความสามารถในการอ่าน

วิลสัน แอล เทเลอร์ (Wilson L. Taylor, 1956. อ้างถึงใน รัชนีกร สุทธิจิตต์ 2525 หน้า 17) ได้ทดลองนำแบบทดสอบโคลซท์มาทดสอบความสามารถในการอ่านของผู้ที่กำลังฝึกงานอยู่ฐานที่อากาศแซมพ์สัน (Sampson Air Base) ในนิวยอร์ก พบว่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบโคลซท์และจากแบบทดสอบความเข้าใจมีค่าสูง แสดงว่ามีคุณสมบัติในการวัดผลเท่าเทียมกัน

เอ็ม ฟรีดแมน (M. Friedman, 1964) ได้ใช้แบบทดสอบโคลซท์กับนักศึกษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยฟลอริดา ผลปรากฏว่าวิธีการโคลซท์สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสอนอ่านสำหรับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของตนเองได้

บอร์มัท (Bormuth, 1963) ได้ทำการวิจัยโดยนำบทความ 9 บท มาแบ่งเป็น 3 พวก แต่ละพวกประกอบด้วยข้อความจากเนื้อหาวิชาต่างกัน และระดับความยากต่างกัน สร้างแบบทดสอบความเข้าใจจากข้อความที่เลือกไว้จำนวน 31 ข้อ ในแต่ละข้อความ และสร้างแบบทดสอบโคลงจากข้อความเดียวกันโดยตัดทุก ๆ คำที่ 5 จนกระทั่งครบ 50 คำ ในแต่ละข้อความนำแบบทดสอบทุกฉบับไปทดสอบกับนักเรียนเกรด 4, 5 และ 6 แล้วนำมาตรวจให้คะแนน ผลปรากฏว่าแบบทดสอบโคลงเป็นเครื่องมือวัดความสามารถด้านความเข้าใจได้แม่นยำ เนื่องจากค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบความเข้าใจทั้งหมดกับคะแนนจากแบบทดสอบโคลงทั้งหมดสูงถึง .946

จอห์น คัมบลิว ออลเลอร์ (John W. Oller, 1979) ซึ่งสนใจเกี่ยวกับการให้คะแนนในแบบทดสอบโคลง ได้พบว่าในกลุ่มคนที่เป็นเจ้าของภาษา วิธีการให้คะแนนที่ดีที่สุดคือการให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องการค้นพบ ส่วนในกลุ่มคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาคควรอนุโลมให้คะแนนแก่คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ถูกต้องการนั้นได้ นอกจากนี้อลเลอร์ยังได้เสนอแนะในภายหลังที่ได้ศึกษาเพิ่มเติมอีกว่า ถ้าไม่ต้องการใช้แบบทดสอบโคลงในการวิจัยเพื่อจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง จะใช้วิธีการให้คะแนนแบบใดแบบหนึ่งในสองแบบที่กล่าวมา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ออกแบบทดสอบว่าต้องการคะแนนนั้นเพื่อจุดประสงค์ใด ถ้าต้องการใช้แต่คะแนนรวม การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องการจริง ๆ อาจจะเป็นดีที่สุด แต่ถ้าต้องการดูความสามารถของผู้สอบแต่ละจุด หรือต้องการดูคำตอบของผู้สอบแต่ละคน การให้คะแนนแก่คำที่เหมาะสมแต่ไม่ตรงตามค้นพบก็ควรนำมาใช้ได้

เจ บี รัฟเนอร์ (J.B. Ruffner, 1972) ได้นำวิธีโคลงมาใช้กับนักเรียนไทยระดับประถมศึกษาปีที่ 2 ถึงประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าวิธีการโคลงสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในภาษาไทยเพื่อวัดความสามารถในการอ่านสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ได้

เฮลล์เฟลด์ท, เฮงค์ และโฟทอส (Helfeldt, Henk and Fotos, 1986) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบโคลง 4 ชนิด คือ ชนิดที่ 1 ชนิดเว้นช่องว่างให้เติมทุกคำที่ 5 (every fifth, standard blank/no letter cue) ชนิดที่ 2 ชนิดกำหนดอักษรตัวแรกของคำทุก ๆ คำที่ 5 (every fifth, standard blank/first letter cue) ชนิดที่ 3 ชนิดเว้นช่องว่างให้เติมซึ่งคำที่ตัดออกได้มาจาก

การสุ่มคำโดยใช้ตารางเลขสุ่ม (total random, dashed blank/no letter cue) และชนิดที่ 4 ชนิดกำหนดอักษรตัวแรกของคำ ซึ่งคำที่คัดออกได้จากการสุ่มคำออกโดยใช้ตารางเลขสุ่ม (total random, dashed blank/first letter cue) พบว่าโคลชชนิดที่ 2, 3 และ 4 ให้ค่าเฉลี่ย ค่าความเชื่อมั่น และค่าความเที่ยงตรงสูงกว่าโคลชชนิดที่ 1

จากอบ. (Jacob, 1986) ได้ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการโคลชแบบเว้นว่างให้เติมคำ (word blank) กับแบบกำหนดจำนวนอักษร (letter blanks) โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 พวก คือ 1. กลุ่มเจ้าของภาษา (native speakers) ซึ่งได้แก่ชาวอเมริกันจากวิทยาลัยเซนต์โอลาฟ มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และครูที่สอนภาษาอังกฤษในจังหวัดเชียงใหม่ (the American tertiary institutions, St. Olaf College and the University of Wisconsin, who were studying at Chiang Mai University and English teachers from around Chiang Mai) 2. กลุ่มที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (non-native speakers) ซึ่งได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าคะแนนเฉลี่ยของโคลชแบบเว้นช่องว่างให้เติมคำแตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยของโคลชแบบกำหนดจำนวนอักษร ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโคลชแบบกำหนดจำนวนอักษรสูงกว่าแบบเว้นว่างให้เติมคำ แต่ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบโคลชแบบเว้นว่างให้เติมคำสูงกว่าแบบกำหนดจำนวนอักษร

พิมพ์พรณ สัมพอม (2516) ได้ใช้แบบทดสอบโคลชวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา แต่นำผลมาเปรียบเทียบกับผลจากแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบเลือกตอบ พบว่าคะแนนจากแบบทดสอบทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน และแบบทดสอบโคลชสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นิรมล สติศย์ทอง (2516) ได้นำแบบทดสอบโคลชมาใช้เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยเปรียบเทียบกับแบบทดสอบเลือกตอบที่สร้างจากข้อความภาษาอังกฤษชุดเดียวกันกับแบบทดสอบโคลช พบว่าแบบทดสอบโคลชสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยได้เช่นเดียวกับแบบทดสอบเลือกตอบและสามารถใช้แทนแบบทดสอบแบบเลือกตอบได้

คาราวดี นิตยศรี (2518) ได้ศึกษาผลของการละคำของแบบทดสอบโคลซซ์ต่อคะแนนความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่าการละคำทุกคำที่ 8 ในแบบทดสอบโคลซซ์มีผลต่อความเข้าใจการอ่านสูง และยังสรุปว่า การละทุกคำที่ 8 เหมาะสมกับนักเรียนไทยมากกว่าการละคำทุกคำที่ 5, 6, 7 และ 9

วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี (2519) ได้ใช้วิธีการโคลซซ์มาเปรียบเทียบสาระ (Information) ในตัวอักษรภาษาอังกฤษระหว่างตำแหน่งต่างกันในคำ พบว่าอักษร ณ ตำแหน่งที่ให้สาระมากที่สุด คือ พยัญชนะต้นและตัวสะกด ถ้าขาดหายไปจะทำให้ผู้สอบเติมได้ถูกต้องน้อย และเติมได้ช้ากว่าเมื่อเทียบกับตัวสระซึ่งเป็นตำแหน่งที่ให้สื่อน้อยที่สุด ซึ่งเมื่อขาดหายไปก็สามารถเติมได้ถูกต้องไ้มากกว่าและเร็วกว่าด้วย นอกจากนี้การมีประโยชน์ไม่ช่วยให้ผู้สอบเติมสระได้เร็วขึ้นกว่าที่ไม่มีประโยชน์

สุธารี ประเสริฐสรพร (2523) ศึกษาประสิทธิภาพของแบบทดสอบโคลซซ์ในการกำหนดความยากง่ายของข้อความภาษาอังกฤษและวัดระดับความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่มีระดับการอ่านเทียบเท่าเกรด 5-6 พบว่าคะแนนจากแบบทดสอบโคลซซ์สามารถกำหนดความยากง่ายของข้อความได้เช่นเดียวกับคะแนนจากแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ และวิธีการตรวจให้คะแนนที่เหมาะสมเพื่อใช้วัดความเข้าใจในการอ่าน คือการตรวจให้คะแนนทั้งคำตอบที่ตรงกับคำเดิมและคำตอบที่มีความหมายเป็นที่ยอมรับได้โดยไม่เคร่งครัดต่อกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เช่น พจน์หรือกาล

รัชนิกร สุทธิจิตต์ (2525) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลซซ์และแบบทดสอบเลือกตอบเพื่อวัดสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พบว่า คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลซซ์มีความสัมพันธ์กับคะแนนแบบทดสอบเลือกตอบสูง ($r = .83$)

จรรยา เรืองมาลัย (2526) ได้ศึกษาถึงผลการใช้แบบฝึกหัดโคลซซ์ต่อผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการฝึกทำแบบฝึกหัดโคลซซ์และไม่ได้อ่านแบบฝึกหัดโคลซซ์ ผลสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการทำแบบฝึกหัดโคลซซ์มีผลสัมฤทธิ์ทางด้านความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้อ่านแบบฝึกหัดโคลซซ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ขวัญใจ นุชชยางกูร (2529) ได้ศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบโคลซ 3 แบบ ในการวัดความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยปรากฏว่าแบบทดสอบโคลซแบบที่ 1 (C₁) หรือแบบที่เว้นช่องว่างทุก ๆ คำที่ 8 ให้เติมคำและแบบทดสอบโคลซ แบบที่ 3 (C₃) หรือแบบที่เว้นช่องว่างทุก ๆ คำที่ 8 และมีตัวเลือก 4 ตัวให้เลือกตอบ มีความเหมาะสมในการนำไปทดสอบเพื่อวัดความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จากผลงานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นว่าวิธีการโคลซนี้ได้เข้ามาสู่วงการภาษาเป็นเวลานานแล้ว แต่ก็ยังมีผู้ทำการศึกษาและปรับปรุงอยู่เรื่อย ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอนและประเมินความสามารถทางภาษา โดยเฉพาะในด้านการอ่านให้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยและศึกษาเกี่ยวกับแบบทดสอบโคลซ 4 ชนิด คือ โคลซชนิดที่ 1 เว้นช่องว่างให้เติมคำ (word blank : WB) โคลซชนิดที่ 2 กำหนดอักษรตัวแรกของคำ (first letter cue : FL) โคลซชนิดที่ 3 กำหนดจำนวนอักษร (letter blanks : LB) และโคลซชนิดที่ 4 บอกความหมายของคำ (word meaning : WM) เพื่อปรับปรุงและพัฒนาวิธีการโคลซและจะได้นำไปประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาของนักเรียนไทยต่อไป